

Navnlig er dog Mindretallet betænkelig ved en Værdistigningsskat, fordi den direkte er en Indrømmelse til Socialismens Idé og indeholder et Præcedens for det fremtidige Lovgivningsarbejde, som det turde blive meget vanskeligt at begrænse.

Værdistigningsskatten er — hvad enten den paalægges som en speciel Jernbaneskat, lokaliseres eller generaliseres altid i Modstrid med de borgerlige politiske Anskuelse og altid i Traad med den socialistiske Lære, at alle Værdier skyldes Samfundets Fællesarbejde og derfor i Virkeligheden maa betragtes som Samfundets Ejendom.

Den nuværende Samfundsordnings Forsvarere kender intet til en Deling af Værdier — hvad enten de fremkommer ved Arbejde eller ved et Lykkehjuls Gunst —, og Teorien om, at man har Lov til at beskatte en Værdi, der er fremkaldt af andre end Besidderen selv, paa a n d e n M a a d e e n d a l l e a n d r e Værdier er derfor i sit Væsen en Indrømmelse til Socialdemokratiets Opfattelse.

Enhver F o r s k e l s b e s k a t n i n g af Værdier er ud fra et ikke socialistisk Standpunkt betænkelig, og det er forstaaeligt, at Socialdemokraterne i Kommissionen og udenfor denne med Begærlighed griber Tanken om en Værdistigningsskat, idet det for dem sikkert mere gælder om at faa Princippet knæsat, — vel vidende, at man dermed i det saakaldte kapitalistiske Samfund indpoder et rent socialistisk Ferment, som nok skal vide at æde om sig —, end at faa et større eller mindre Beløb ind i Statskassen.

Mindretallet gør med Vilje opmærksom paa dette Forhold, fordi det kommer igen paa det ene Omraade efter det andet, hvor man tror at lovgive demokratisk, men i Virkeligheden lovgiver socialdemokratisk, to Ting, der saa langt fra er et Skridt fremad i samme Udviklingslinje, at de tværtimod bero paa fuldkomne Modsætninger.

Mindretallet kunde derfor helst ønske overhovedet ikke at gaa til Indførelse af en Værdistigningsskat, men da det ikke har fundet tilstrækkeligt Medhold i disse Anskuelse, og da Rigsdagen ved Vedtagelsen af Jernbanelovens § 14 har stemt for, at en Afgift af den Værdistigning, som ved de nye Jernbaneanlæg tilføres de Ejendomme eller Grunde, der nyde godt af Baneanlægget, vil være at svare til dem, som udrede Anlægsudgifterne, har Mindretallet anset det for haabløst at stille Forslag om helt at forlade Tanken, og har været henvist til at rette sine Bestræbelser paa at holde sig inden for de Rammer, som Opgaven lyder paa, og at gøre Virkningerne af en saadan Lov saa lempelige og i s i n e K o n s e k v e n s e r s a a l i d e t f a r l i g e som muligt.

Skønt Mindretallet indrømmer, at Grundejerne ved nye Jernbaneanlæg kan siges at have en særlig Fordel (ved Salg af Byggegrunde) fremfor Egnens øvrige Skatteydere, og Mindretallet ogsaa forstaar, at dette Faktum kan fremkalde den Tanke af den Grund ogsaa at paalægge disse en særlig Afgift, skal man i Henhold til de ovenfor anførte Betragtninger fastholde sine Betænkeligheder og samtidig fremhæve, at den e n e s t e M u l i g h e d for at undgaa de paaviste vidtrækkende Konsekvenser er, at enhver Værdistigningsskat kun bliver paalagt efter frivillig Overenskomst med de paagældende Grundejere, saaledes at der gives disse Lejlighed til ved en Afstemning at udtale sig om, hvor vidt de for at opnaa de supponerede Goder ogsaa ere villige til at bære de betingede Byrder.

Naar der ikke i Mindretallets som Bilag 16 aftrykte Forslag findes en Bestemmelse i saa Henseende, ligger det i, at man ikke har været blind for de praktiske Vanskeligheder ved Udførelsen, hvorfor man har foretrukket at fremsætte denne Tanke i Betænkningen. Af saadanne praktiske Vanskeligheder, der frembyder sig, er den formentlig den største, at man langtfra tør gaa ud fra, at s a m t l i g e Sogne, hvor igennem et Jernbaneanlæg føres, kan siges at være interesserede, ligesom heller ikke — selv i de interesserede Sogne — alle Grundejerne ere interesserede.